

adskilligt at høre, at flere ærede Medlemmer have antaget, at man kunde gaa til en Forhøjelse af den foreslaaede Ejendomsskyld, thi jeg troede dog, at der her i dette Ting i ikke mindre Grad end i det andet Ting var en levende Forstaaelse af, at der allerede er en saa stærk Misstemning mod Ejendomsskylden, at jeg tør sige, det vil holde haardt nok at faa Befolkningen til at gaa med til den, som den er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag, endsige til at gaa til nogen som helst Forhøjelse af den. Ejendomsskylden er nemlig ikke af den Slags Foranstaltninger, som gaa lettere, fordi man taler længere derom, den er tværtimod af den Slags Ting, som stoppe op, naar man taler for længe derom. Det er min Overbevisning, at hvis Sagen ikke gaar i Orden nu, vil der rejse sig en saa stærk Misstemning mod denne Skat, at den nok skal vide at sætte sig Spor i kommende Valg, lige indtil dette Spørgsmaal er løst. Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtalte forleden, at det var jo at stemme efter Pengepungen. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret i den Betragtning. Det ærede Medlem vilde have Ret, hvis det var saaledes, at Landbruget forlangte en Særret paa Beskatningsvæsenets Omraade, men det gøre vi aldeles ikke. Vi ere fuldstændig villige til at betale samme Skat, til fuldt ud at tage samme Del i Skattebyrden, hvad Indkomst- og Formueskatten angaar, som alle andre Statsborgere, ja, vi ere endog villige til indtil videre at tage en Særskat i Form af Ejendomsskyld. Naar Sagen staar saaledes, mener jeg, at det ærede Medlem har ikke Ret til at sige, at man stemmer efter Pengepungen. Det ærede Medlem vilde ogsaa have Ret til at sige noget saadant, hvis det var saaledes, at Landbruget modsatte sig Reformen til Gavn for andre Samfundsklasser, men det ærede Medlem vil have set, at vi med største Glæde have stemt for alle de Lønningsslove og mange andre Love, som det ærede Medlem sætter stor Pris paa. Naar man gør det, stemmer man ikke efter Pengepungen, fordi man i en speciel Sag som denne kræver, at Landbruget faar i alt Fald nogenlunde lige Ret med de andre Statsborgere med Hensyn til Beskatning.

Jeg vil oprigtig haabe, at det foreliggende Forslag maa gaa igennem, men jeg vil sige, at skulde det virkelig vise sig, at man i dette høje Ting faar Mod og Mands Hjerte til at forhøje Ejendomsskylden og derved standse Skattereformen, skræmmer man derved ingenlunde

denne Regering eller svækker Interessen for Skattereformen. Den vil komme igen ad Aare, og saa skal det nok vise sig, at Kravene ville komme frem med en saadan Styrke, at der ikke mere vil blive Tale om at forhøje Ejendomsskylden, men snarere om at gaa den modsatte Vej.

Det høje Ting vil have lagt Mærke til, at Socialdemokratiets Ordfører i det andet Ting, rettede sit stærke Angreb paa den foreliggende Skattereform ud fra den Paastand, at den ikke vilde gavne det lille Landbrug, hvorimod det store Landbrug fik baade i Pose og i Sæk. Der er ikke det mindste mærkeligt i, at Socialdemokratiets Ordfører ser saaledes paa Sagen, thi det falder fuldstændig i Traad med den Taktik, man fra den Side anvender over for den nuværende Regering, idet man søger at fremstille den som en yderst udemokratisk Regering, der ikke bestiller stort andet end at lave reaktionære Højreløve. Men det mærkelige er, at der i den sidste Tid i en Række Højreblade er rettet et Angreb mod Skattereformen ud fra det selv samme Synspunkt. Jeg har set en Række Artikler, som erkende, at det foreliggende Skattelovforslag aldeles intet er værd, og det eneste Argument herfor er, at de smaa faa intet, men de store Hartkornsbrugere faa baade i Pose og i Sæk. Endnu i Forgaars saa jeg i et Ferslewsk Blad, at Socialdemokratiets Ordfører i det andet Ting blev berømmet i høje Toner, fordi han forholdt Regeringen det uretfærdige i, at denne Reform udelukkende vilde gavne dem, der trænge mindst. — Jeg forstaaer slet ikke, hvorledes denne Samvirken er kommen i Stand mellem Socialdemokratiet og i alt Fald en væsentlig Del af Højre, men jeg finder det særlig betegnende for hele den politiske Stilling. Og jeg vil slaa fast, at Højres Ordfører her i Tinget angriber den foreliggende Reform, fordi den er for radikal, og en anden Del af Højre uden for Tinget slaar sig sammen med Socialisterne i Angrebet paa Reformen fra det Synspunkt, at den ikke nær er radikal nok. Jeg forstaaer det som sagt ikke, og jeg henstiller, om man tror, at man paa en saadan Konstellation kan rejse og gennemføre Kravet om Ejendomsskyldens Forhøjelse.

Jeg skal ikke kunne gaa ind paa Sagens Enkeltheder. Hvad jeg kunde have at sige derom, er allerede sagt af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), til hvem jeg i denne Sag ganske kan slutte mig. Jeg vil anbefale Sagen